

Wampex 2021

Wat waren we teleurgesteld dat vorig jaar de Wampex niet door kon gaan! Desondanks hebben we heel wat kilometers geoefend, al dan niet over Wampex-waardig terrein. Dit jaar zijn we blijven oefenen, al bleef het spannend tot op het eind. Maar het ging nu echt door! Helaas moest 1 van onze leden afzeggen, vanwege rugklachten, maar volgend jaar ga je echt weer mee Peet, we houden je aan je belofte!

De dagen voor vrijdag blijft Whatsapp bliepen. 'Wat doe je aan?', 'Wat neem je mee?', 'Heb jij je kompas?', 'Hoe doen we het met het vervoer?' en dan is het ineens toch vrijdag. Ik moet zelf nog even testen voor toegang, en als de uitslag 'negatief' is en ik ook een QR kan aanmaken kunnen we echt tassen pakken. Met Ellen samen halen we de andere leden op en gaan dan naar Drachten. Met wat ruzie met de tomtom (over Groningen is nu niet echt handig, maar ook na Veenhuizen blijkt er een omleiding te zijn) komen we op tijd bij de voetbalclub aan. We blijken geen uur te hebben voor de info-borden, maar moeten ons ruim van tevoren weer melden aan de tafel, want we worden met een busje naar de startlocatie gebracht. Flashbacks naar onze eerste Wampex, ook hier vanuit Drachten. Wat hebben we sindsdien veel km's gemaakt en veel geleerd. Zou het genoeg zijn om een toptijd te halen?

De taken worden verdeeld, er gaan twee naar de video kijken, er neemt een de info van de borden over en nog twee gaan puzzelen, en dan is het ook al haast tijd om voor het laatst comfortabel te plassen en ons aan te kleden voor vertrek. Na het maken van de groepsfoto, het in ontvangst nemen van de startkaart mogen we naar de bus. Wel maken we meteen al de fout om door de verkeerde deur naar buiten te gaan (Corona-maatregel, gelukkig nog geen gemiste letter).

Met de buschauffeur praten we even over de vorige Wampex hier in Drachten, de start is nu in een heel ander deel van Drachten, verzekerd hij ons. We komen 3 minuten te vroeg aan bij de start, krijgen wel vast onze routeboekjes, maar mogen nog niet weg. We kunnen dus vlug een blik werpen op wat er komen gaat. Het is nog licht als we starten, 16.48. De eerste route is dan nog niet zo moeilijk, en ook bij de eerste grote oversteek (de touwbrug met stapplankjes) is nu goed te doen. Er wordt zelfs tijd gemaakt om even te poseren! Helaas krijg ik bij het verlaten van de touwbrug een kramp in mijn rechterbovenbeen. De hele tocht blijf ik hier last van houden, en vooral na even stilstaan (chocopost) krampt het behoorlijk. (Nu ik dit schrijf is de kramp weg, maar heb ik enorme spierpijn. Trap op en af is een crime. Ach, het is vast over voor we Wampex 2022 gaan lopen!)

Nadeel van vroeg starten is dat het lastiger is om reflecterende plaatjes te zoeken, maar met 5 paar ogen komen we ook route 2 door.

De aanwijzingen van de eenvoudige route had ik voor de start al even bij het boekje in geschreven, dit was dus makkelijk te volgen. De posten volgen dicht op elkaar.

Tijdens route 4 doen we een voor een de hoofdlampjes aan, dit maakt het zoeken naar kentekenplaatjes makkelijker. Het is een route door een bossage, waar wel gesnoeid is, maar desondanks de brandnetels nog tierig groeien. Dit zullen ook niet de enige brandnetels zijn die we vanavond tegenkomen...

Route 5 mist in het boekje, dit blijkt de foto-elektrische route te zijn. Helaas is het nog te licht om de aanwijzingen op te laten lichten, dus wij hebben hier nog geen zaklamp nodig. Ze staan er gewoon uitgeschreven bij.

In route 6 moeten we de vuistbijlen volgen, ook weer zo'n fijne kruipdoor-sluipdoor route, we vragen ons meerdere keren deze avond af of we het ooit in ons hoofd zouden halen om overdag zo'n route te gaan lopen. Echt een pad is het natuurlijk niet te noemen...

Route 7 is de nautische route, ondanks dat onze Els een schippersdochter is (de loopplankjes voor haar dus ook geen probleem vormen, zelfs niet achterwaarts) kent ze deze vlaggen niet. Wel staan ze op de losse bijlage die we bij de voetbalclub hebben gekregen. Het rekenen en kompasschieten gaat vrij goed. Wel is het wat blubberig en glad.

Kleintje blauw is weer een eenvoudige route, geen moeilijk rekenwerk. Dit kunnen we!

Ondertussen zijn we ook allemaal gewend aan de striproute, en helemaal doordat we hardop zeggen wat we doen, weet degene uit de groep die het nog niet helemaal snapt wat de bedoeling is. Wel is het soms wat lastig om te zien wat een zijpad is en wat niet, maar aangezien we goed uitkomen hebben we het blijkbaar goed gedaan!

Route 10 is weer een eenvoudige. Het gaat nog steeds voorspoedig, en we zijn nog steeds niet ingehaald. We hebben ook geen andere groepen ingehaald, maar komen wel steeds bij de post uit, dus moet het wel goed gaan, toch?

Route 11 is de klokkenroute, het is daarbij wel handig dat je de volgorde van de klokken duidelijk opschrijft. Ik haalde 4 en 5 door elkaar en we moesten daardoor een klein stukje terug, potdikke. (Note to self: volgende keer netjes uitschrijven in mijn Wampex-schriftje) (vraag is natuurlijk of ik dat volgend jaar nog weet)

Voor de kleintje flippo route hebben we weer even de bijlage nodig. Het is maar een korte route, waarbij we in het zijpad een letter zien hangen. Later blijkt dat we op dit cijfer nog een letter vinden. Vaag!

Route 13 ontbreekt in het boekje, maar staat bij de post. Weer een kleintje geel, door bossage met hoge brandnetels. Had ik al gezegd dat het zelfs in het bos glad was? Ondertussen is het wat gaan regenen. De capuchons gaan op en we hopen dat het een kort buitje is.

De maanstandenroute is niet moeilijk, maar mijn pen heeft het moeilijk met het nattige papier. Zo blij dat ik een potlood in mijn jaszak had gestoken! Aan het begin van de route schrijf ik de opdrachten van de maantjes in het boekje en dus komen we snel uit bij memorie 8. Leuk detail, waar ik andere jaren altijd moeite deed om de foto's na te tekenen, heb ik nu uitgeschreven wat ik zag. Dit werkt nog minstens zo goed! (Mijn memorie 8 is 'kruiding, rechts gele afvalbak. Rechtdoor brug over water' en dit klopt precies met wat we zien!)

Bij de rare raderenroute moeten we even uitvogelen wat de bedoeling is, gelukkig snapt Els het snel, maar waar zij de tandjes telt, ontdek ik al snel dat het getal in het rader staat, en dus dat het nog makkelijker is!

Route 16 is de sudokupuzzel, die we bij de start al hadden opgelost. We moeten alleen de kleuren van de puzzels opschrijven. Hier halen we een ander team in. We slaan ons snel door de kompaskoersen heen.

Route 17 is de coördinaatrout. Het lijkt moeilijk, maar we moeten simpelweg de pijlen in de juiste volgorde overnemen op het kaartje, om te weten waar we heen moeten. En in de praktijk is het maar een kort stukje onder de autoweg door. Aan het eind is een post met een oversteek. Volgens de afstempelaar zijn we de eerste groep die daar aankomen. Hoe dan? (Detail, ik geloof dat er op het bord staat dat we 9.7km hebben afgelegd en volgens de telefoon van Margreet zitten we op ongeveer 10km).

Bij de oversteek zijn 2 3 persoonsbadkuipen. Er liggen ook 2 surfplanken met een plank erop. Daar kunnen volgens de postman 2 personen op. Een verdeling is snel gemaakt. Els en Ellen gaan op het surfplankenvlot. Helaas blijkt die dus echt niet voor 2 personen geschikt! De planken zinken, Ellen weet zich terug naar de kant te trekken, heeft haar bovenlijf redelijk droog, maar is tot op het kruis nat. Els heeft haar armen tot bijna aan de schouders nat, en haar benen tot aan het kruis behalve haar tenen. Ellen wordt door de postman in een badkuip geholpen en hoort hem tegen de groepen achter ons zeggen dat het surfplankenvlot een 1persoons vlot is. Aan de andere kant van het water steekt Els zich in droge boven- en onderkleding, en Ellen in droge onderkleding. Alleen de natte schoenen en overschoenen gaan weer aan. We zien andere groepen de een na de ander voorbijgaan. Zo jammer van onze voorsprong. Eigenlijk verdienen we minstens 30 minuten compensatie, vinden we zelf.

Dan lopen/soppen we door naar de Egyptische route. De sommen zijn niet moeilijk en ook het kompaslezen gaat goed. Na de laatste aanwijzing zien we meteen het eerste pompeblad hangen.

Reken je rot. Els had meteen door hoe het moest, en samen kwamen we snel op de juiste antwoorden. Wel vreemd dat de 2e puzzel exact hetzelfde was als de eerste in het boekje, zoveel rekenen was het dus ook niet.

In route 21, Kleintje grensgeval komen we de eerste foute aanwijzing tegen, een vlaggetje waarbij de kleuren zijn omgedraaid. We zien een groep voor ons uit, die zijn er blijkbaar wel ingetrapt.

Hier is het ongeveer dat Ellen toch ook oven droge bovenkleding aandoet. De natte mouwen trekken koud op. Ik doe haar natte plunje-tas in mijn tas. Het loopt al zwaar genoeg op soppende schoenen, en ik heb nog wat ruimte. Ondertussen hebben we allemaal wel wat nattige voeten, want de blubber is echt soms enkelhoog en de greppeltjes in de weilanden zijn bijna allemaal uit de oevers getreden.

Route 22 ontbreekt in het boekje en blijkt een waar griezelverhaal, met zwijgzame monniken die plots opduiken en in je nek blijven hijgen. Verder veel te zien in de bomen, skeletten, dikke spinnen, en meer engs. Bovendien krakende kisten die een aanwijzing bevatten. Erg leuk gedaan!

Route 23 is het weer simpel volgen van reflectoren. We zorgen dat we in beweging blijven, want van stil staan worden we echt wel koud. Voor de start van route 24 kunnen we kiezen voor de shortcut, de wat? We doen NIET aan shortcut! Opgeven is geen optie.

Route 24 staat niet in het boekje, ik heb het zelfs niet opgeschreven, maar Margreet heeft een foto gemaakt van het bord. Het is de gekleurde route. Volg de knipperlichten tot de volgende aanwijzing. Hier maken we ergens een fout, maar we komen blijkbaar wel op de goede plek uit, aangezien we het eerste hartje van de volgende route zien. Ook deze route gaat weer over een ontzettend nat weiland. Ondertussen miezert het gestaag door, de regen maakt het de brildragers in ons groepje niet makkelijk. Maar we zeuren niet en gaan verder!

De hartjesroute, blijft leuk, met de punt die de richting aangeeft.

Ook de volgende route ontbreekt in het boekje, ik heb het zelfs niet in het Wampexschriftje gezet, maar volgens mij is het de legervoertuigen-route. We zijn een legerauto van 35ton en moeten de bordjes volgen over de route die we mogen afleggen. Als ik ooit in een militair oefenterrein loop weet ik tenminste wat al die bordje betekenen.

Route 27 is weer een reflectorroute. We lopen door tot we het eerste dartbord vinden.

De puntentelling is niet moeilijk, het rekenen ook niet. Het kompasschieten ook niet. Dus na de nodige dartborden komen we aan bij de volgende route.

Dat is de Olfactonische route, de wat? Geurolie, en we zoeken vanille. Hmm, we krijgen zin in Zeeuwse roombabbelaars, al was een engels dropje ook wel lekker geweest Ellen (die liggen nog bij ons op de keukentafel, was Ellen vergeten mee te nemen).

Route 30 is de Ruige route. Ik heb de naam in mijn Wampexschriftje geschreven, maar weet eigenlijk niet meer wat we hier moesten doen... De chocopost roept.

Maar eerst nog de landen van het songfestival. Die had ik uitgeschreven in mijn Wampexschriftje, met gekleurde vlaggetjes erbij. Wie verwacht dan de landen afgekort in letters op bordjes? En FL, is dat een bestaand land? En deed die dan ook mee in de finale? Volgens ons niet (want Finland is FI) en we slaan af, een andere groep gaat wel rechtdoor. Aan het eind moeten we een bredere sloot over, wat vreemd. Als we langs de andere kant terug kijken zien we daar een bordje staan. Margreet en ik besluiten er toch heen te lopen en zien daar een plankje over de sloot. We hadden ons dus weer natte voeten kunnen besparen. We lopen de route door tot we bij de chocopost aankomen. Ik toch wel wat vertwijfeld, volgens mij hebben we hier wat steken laten vallen. Maar goed. Kop erveur en door. We hebben nu bijna 20km gelopen, nog een paar te gaan. Dit kunnen we. We blijven bij een statafel staan, niet te lang, want we zijn bang te stijf te worden.

Route 32 is de gehusselde pc route. Margreet heeft hier de aanwijzingen van opgeschreven. En we slaan ons hier goed door.

Hierna komt weer een reflectorenroute. We zijn blij dat we even de akkers en weides mogen verlaten, maar ook in het bos is het af en toe spekglad van de modder. En had ik de hoge brandnetels al genoemd?

Voor route 34 hebben we de puzzel nodig die we bij de voetbalclub hebben opgelost. De regen maakt het er niet makkelijk op. Het papier begint nattig te worden en scheurt makkelijk. Het kompasschieten gaat wel weer goed.

De QR code route gaat goed. Marlon heeft een reader op de telefoon en de aanwijzingen zijn goed te vinden. In de route zit een rode reflectorroute opgenomen. Thv van een viaduct klauteren we het talut op. Wel vreemd dat we aan de andere kant van het viaduct een dik touw zien liggen. Hadden we dan onder het viaduct door moeten gaan? We besluiten gewoon door te lopen en zien aan de andere kant weer een reflector. We zitten blijkbaar wel weer goed. Er staat een pilon aan de kant van de weg. We klauteren over de vangrail en banen ons een weg naar beneden. Wat een vieze natte bende! Iets naar links is een houten vlonderpad. Zou dat er voor ons liggen en hoe komen we daar? We kruipen tussen de struiken door daarheen en zien weer een QR code. Wat misleidend dat de pilon te vroeg stond, of was dat onderdeel van de Wampex 'niets is wat het lijkt'? In elk geval volgen we over de houten de vlonders de route naar de volgende aanwijzing.

De oleaatrouten is niet moeilijk, en leidt ons (eindelijk!) een stukje over straat. Wat fijn dat we eindelijk weer op straat kunnen lopen, beter als al die nattigheid! Helaas is de straat van korte duur, want al snel mogen we de bush bush weer in.

Nog een stukje blauwe route. Best een lange route lijkt het ons. Waar blijft die finish? We hebben toch al lang 5km afgelegd sinds het verlaten van de chocopost? We bikkelen door. We worden moe, krijgen wat pijnjes, worden stijf, worden nat van de regen en verlangen naar een warme douche.

Maar eerst weer kompasschieten in de Romeinse route. Ondertussen worden we door verschillende groepen ingehaald. Een man vertelt me dat ze om 19.30 zijn gestart. Hoe dan? Waar zijn wij zoveel tijd verlopen, of lopen ze gewoon veel harder dan ons? Bij een oversteek maken een paar mannen wat geeuwende geluiden. Het gaat ze niet snel genoeg. Wij zijn liever voorzichtig dan dat we een nat pak halen, zoveel droge kleding hebben we niet meer... Ze blijven wel braaf wachten tot wij van de loopplank zijn trouwens. Dat hebben we ook wel eens anders meegemaakt.

In route 39 volgen we de EU-logo's. Bij 1 bordje twijfel ik, en wil weer teruggaan. Maar Els komt erachter dat het bordje vuil is en het logo daardoor slecht te zien. De sterretjes staan er wel degelijk op.

En dan de laatste loodjes. We lopen steeds dichterbij het voetbalgebouw. De laatste loodjes zijn het zwaarst. Als dan de laatste letters op de kaart zijn ingevuld (we hebben trouwens 2x een dubbele cijfer/letter gevonden: we vonden eerst 11-D en later 11-U. We zijn gaan twijfelen en hebben de D bij 10 ingevuld (9 hadden we al eerder gevonden)) kunnen we ons afmelden. We finishen op 02.25. We hebben ongeveer 30km gelopen in 9 uur en 37 minuten. Eindelijk mogen we zitten! Al is het dan buiten en is de snert niet heel warm, het is wel heerlijk! We blijven niet te lang plakken, maar rijden naar huis. Daar wacht een warme douche en een lekker bed.

Rest me nog de organisatie te bedanken voor de mooie uitgezette route! De taxibusjes van Moll die zich weer hebben ingezet voor het vervoer. De man op het motorbootje die ons over de vaargeul zette, en tijdens het varen nog wat uitleg gaf over het vaarverkeer dat er overdag langs vaart, maar wat 's nachts stilligt doordat de sluis dan gesloten is. Dank ook aan de postmannen en -vrouwen die de stempels zetten en vrolijk vragen of het goed gaat en we het vol kunnen houden. Heerlijk ook de Napoleonnetjes bij 1 van de laatste posten, bedankt! Wat ons betreft was het weer een geslaagde tocht. Wel jammer van het 2-persoonsvlot, dat toch niet 2-persoons bleek. We zijn nog verbaasd dat we daar als eerste aankwamen! Nu is het weer afwachten naar onze eindtijd, hoeveel letters zouden we hebben gemist. Hoeveel groepen hebben de korte route gelopen? En hadden alle groepen hinder van de natte ondergrond?

Wat ons betreft: op naar Wampex 2022!

De Drentsche Bikkelaars – Ellen, Els, Marlon, Margreet en Riëtte